

Perzische perspectieven

In het Perzische land vielen op de dag van onze aankomst de eerste regendruppels sinds 200 dagen.

Dit was de eerste heuglijke informatie welke wij, de heer Busquet en ik, over Iran kregen van onze gastheren; dit waren de heren Houchang en Nader Mossanen, respectievelijk commercieel en technisch directeur van de Iranian Electronic Industries in Teheran.

Voor Iran, dat vroeger Perzië werd genoemd, en dat nog een arm, droog en woestijnachtig land is, was deze regen bijzonder welkom want regen betekent koelte en water voor het land. Iedereen lijkt dan weer op te leven en nieuwe energie te krijgen om verder te gaan, om geld te verdienen en ook om geld uit te geven.

Laat het maar rollen.

Dit „geld uitgeven” is nu juist datgene wat de IEI en Van der Heem graag willen dat de Iraniërs doen.

In de fabriek van de IEI, waar nu al ongeveer 100 mensen werken aan diverse ERRES-radio's en Teppaz-platenspelers, konden wij zien hoe in slechts enkele jaren tijds, dank zij de energieke leiding ter plaatse, uit het niet een assemblagebedrijf uit de grond is gestampt. En dit is nog slechts een begin. Want in Iran heeft men zich gerealiseerd welke ongekende rijkdommen en mogelijkheden dit land heeft.

In de laatste 10 jaren, ja, misschien wel in de laatste 5 jaren, zijn de fabrieken als paddestoelen uit de grond gerezen en voert de Iraanse regering een politiek van bescherming van haar eigen industrieën en van opvoering van de produktiecapaciteit ervan.

Grenzen dicht voor bepaald materiaal.

Het sluiten van de grenzen voor houten of plastic kasten in maart 1965 en binnen anderhalf jaar daarna in verschillende fasen ook voor onderdelen van hout, plastic of metaal, transformatoren, spoelen en luidsprekers mag dan wellicht een té ambitieus programma zijn en voor Van der Heem N.V. vele nog niet te overziene consequenties hebben, een feit blijft dat misschien wel juist door deze maatregelen Iran een goede kans maakt om over 10 jaren vooraan te staan in de rij van de landen uit het Nabije Oosten.

Het lijkt wel of de oude werkelijkheid van het eens zo machtige en rijke Perzische land voor de huidige leiders een droombeeld is van hun toekomst.

Zelf onderdelen maken.

Naar wij hopen zal het wel niet zo'n vaart lopen met de stiptheid van de data waarop de grenzen gesloten worden voor onze halffabrikaten en onderdelen, welke we nu nog in grote hoeveelheden erheen

zenden, maar vroeg of laat zullen de grenzen toch onherroepelijk gesloten worden en zullen de eigen industrieën, natuurlijk met vallen en opstaan, de onderdelen gaan maken welke thans nog door Van der Heem gemaakt worden.

Nu reeds worden er houten en met doek beklede kasten gemaakt welke niet onder behoeven te doen voor de onze. Natuurlijk is dit niet van de ene dag op de andere gegaan en moest de kennis en de ervaring overgedragen worden vanuit Europa of Japan.

Voldoende afzetmogelijkheid.

Het bedrijf dat het eerste zijn „know-how” overdraagt en dit ook met begrip en waardering voor de situatie ter plaatse doet, heeft de beste kansen om zijn produkt in deze nog welhaast bodemloze marktput ingevoerd te krijgen. Een verkoop van alleen al ongeveer 200.000 radiotoestellen per jaar op deze markt brengt toch een behoorlijke afzetmogelijkheid met zich mee.

Bij een slagen van deze „industriële revolutie” zullen zeer waarschijnlijk daarna kansen voor export naar omliggende landen ontstaan welke nog vele malen omzetverhogingen met zich mee kunnen brengen.

Vervolg pag. 4 kolom 1

Het hiernavolgende VDH-tje ontvangt u tussen Kerstmis en Nieuwjaar; één nummer dus voor twee weken. Maar het zal dan ook tweemaal zo groot als normaal zijn en behalve nieuws ook enkele grote artikelen bevatten. 8 januari krijgt u weer een gewoon VDH-tje in uw bus.

RENDEZ-VOUS AAN DE ZEELANTLAAN

De tweede feestdag uit de trits rond de officiële opening van de elektrische dekenfabriek aan de Zeelantlaan in Utrecht werd gereserveerd voor de echtgenoten van de chefs uit de Utrechtse produktiebedrijven. Utrecht telt thans 7 vestigingen van Van der Heem, waarvan 4 produktiebedrijven.

Om de dames een volledig beeld te geven van de activiteiten van hun respectievelijke wederhelften was een bus gehuurd en een dienstregeling in eigen bedrijf vervaardigd. De vestigingstocht liet na beëindiging duidelijke sporen van vermoeidheid achter bij het gezelschap; de chefs, die omstreeks half vijf op een „Rendez-vous” aan de Zeelantlaan waren uitgenodigd, troffen hun dames dan ook tussen de dekens aan.

Een overvloed van bloemen en dekens vormden een passend decor om op de jongste spruit van Van der Heem te klinken en de trotse ouders — zij het op delicate wijze — nog vele uitbreidingen toe te wensen.

Terwijl in de kantine voorbereidselen werden gemaakt voor het feestmaal, werd de moeilijke keuze van de tafelpartners met behulp van ERRES-folders op efficiënte wijze opgelost. Gelukkig was het diner veel smakelijker dan het menu deed vermoeden, uitgezonderd misschien voor de liefhebbers van elektrische dekens „au bain Marie”. Tijdens de maaltijd kregen de chefs de gelegenheid



op poëtische wijze de degens te kruisen.

Na de maaltijd liet men de Van der Heem film ontrollen en nadat de organisatoren van deze geslaagde viering de belofte was afgedwongen dit minstens eenmaal per jaar te herhalen, keerden allen tevreden huiswaarts.

H.G.